

Afzender: Dany Taelman
Ambachtenstraat 55 - 8930 Menen

België-Belgique
P.B.
8930 Menen
3/5721
P 007650

ogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 32, Nummer 3
juli-augustus-september 2026
Afgiftekantoor: 8930 Menen

Aan:

De Vogel Van Papier ook op het internet,
met nog veel meer foto's in kleur
www.vogelvanpapier.be

IN DIT NUMMER:

1.	Een nieuwsbrief met veel Wel en weinig Wee	2
2.	Een mooi verslag over een bijzonder bezoek	4
3.	Verslag van Miguel: Voor het eerst op reis buiten Ecuador, ineens heel ver weg	7
4.	Nieuwe deuren en nieuwe wegen, open voor wat op ons afkomt: Overpeinzingen van Ximena	14
5.	Over de fiscale-attesten-kwestie en onze rug rechten	17
6.	Giften voor Taporì	19

Een nieuwsbrief met veel Wel en weinig Wee

Dag allemaal,

Deze keer wordt het een andere *Vogel van Papier*, want de nochtans graag gelezen rubriek *Wel en wee* over de voorbije maanden wordt doorgeschoven naar een volgende editie. Niet dat er over de voorbije maanden niet veel te vertellen is, integendeel. Maar juist door zoveel mooie en intense belevenissen lukt het me niet om vóór eind september alle Taporí-wel-en-wee van de voorbije maanden te ordenen en neer te schrijven. Dat hebben jullie tegoed voor een volgende editie. Zo wordt dit een ietwat bijzondere nieuwsbrief, met gelukkig vooral veel goed nieuws.

Deze zomer beleefden we twee uitzonderlijke gebeurtenissen. Het was vier jaar geleden dat we nog eens met ons ganse gezin samen waren en daar genoten we de tweede helft van juli met volle teugen van.

Mooie liedjes duren jammer genoeg niet lang en eind juli begon iedereen weer uit te vliegen, over de hele wereld.

Ik reisde op 10 augustus naar België en op 30 augustus kwamen Miguel en Ximena, twee collega's-vrienden van Taporí, aan in Zaventem voor een veertiendaags werkbezoek. Dat werd een voltreffer die alle verwachtingen oversteeg.

Er ging de voorbije maanden ook nog veel tijd en energie naar het zoeken naar oplossingen voor allerlei administratieve moeilijkheden, onder andere rond de fiscale attesten. We zijn heel dankbaar dat de mensen van de Orde van

Sint-Jan ons daar nu bij willen helpen. In het kader van die fiscale-attesten kwestie nam ik de voorbije weken ook deel aan enkele vergaderingen met mensen van Kontinenten en van het Wereldhuis in Roeselare. Het doet deugd te zien dat krachten gebundeld worden en dat mensen hun rug rechten om weerwerk te bieden aan maatregelen die van overheidswege zonder veel uitleg opgelegd worden en veel mensen onterecht straffen en aan banden leggen.

Al deze activiteiten werden aaneengelijmd met weerzien van familie en vrienden. Aan tafel bij lekker eten, op ziekenbezoek, tijdens een wandeling, fietstocht, auto- of treinrit werd heel wat wel en wee gedeeld.

Ik hoef niet meer uit te leggen dat ik ondertussen expert geworden ben in het spelen van Tetris, dat spel waar je allerlei blokjes danig in elkaar moet doen passen, zodat er geen enkele ruimte leeg blijft. Nu moeten alle gevoelens en gedachten over de voorbije maanden nog wat bezinken, en daarom is deze nieuwsbrief anders dan gewoonlijk. Voor Kerstmis beloof ik jullie weer een klassieke versie met wel en wee, direct uit Taporì.

Inge

Wetteren, 23 september 2026.

Een mooi verslag over een bijzonder bezoek

Het geeft een warm gevoel hier te vertellen over 15 “perfecte” dagen, want zo is het verblijf van Ximena en Miguel echt gelopen: schitterend, zonder ook maar één rimpel of iets dat verkeerd gelopen is, op hun verdwaling in Lichtervelde na...

Voor wie niet goed mee is: Ximena en Miguel zijn twee Taponi-collega's en goede vrienden. Ximena werkt al bijna 25 jaar in Taponi. Ze is psycholoog en werkte vele jaren in de leefgroep voor jongeren met een verstandelijke beperking. Nu is ze al enkele jaren zorgcoördinator van het revalidatielink en ondersteunt ze als psycholoog gezinnen met een kind met een beperking. Ze is ook lid van de raad van bestuur van Taponi. En Miguel is één van onze jonge ergotherapeuten die meewerkt in het kleuterklasje en verantwoordelijk is voor alle aanpassingen aan hulpmiddelen die kinderen helpen om goed te zitten, te staan en zich voort te bewegen.

Zij waren in België van 30 augustus tot 14 september, in het kader van het project over hulpmiddelen voor mobiliteit en ondersteunde communicatie voor mensen met een beperking. Hierover willen we in Ecuador onderwijsmodules voor studenten van de betrokken opleidingen helpen uitbouwen en mensen sensibiliseren over

het gebruik van deze hulpmiddelen. Dat project wordt ondersteund door de Provincie West-Vlaanderen en loopt over drie jaar, niet alleen binnen Taponi, maar in samenwerking met hogescholen en andere zorginstanties in Quito en in Vlaanderen. Het eerste jaar is vooral verkennend en lerend: Hoe ziet de situatie eruit? Wat kan en moet verbeteren? Wat is daarvoor nodig en wie wil daaraan meewerken?

Nu goed, terug naar het bezoek van Ximena en Miguel: ongeveer zes maanden waren nodig om voor allebei een visum te krijgen om 20 dagen in België, een land van de Schengenzone, te mogen verblijven. Deze keer speelde niet alleen de Ecuadoraanse bureaucratie ons parten. Vlaamse instanties (naam en toenaam bekend bij de auteur 😊) zorgden ook voor enkele extra obstakels en omwegen op het hindernissenparcours. Ximena en al zeker Miguel, een jongeman van 30,

ongehuwd, zonder kinderen en zonder groot inkomen of eigendom, zouden het maar eens in hun hoofd moeten halen om na die 20 dagen niet terug te keren naar Ecuador en in België of een ander Schengenland in de illegale massa te verdwijnen... Nochtans hadden we een officiële uitnodiging vanwege Dominiek Savio vzw, waarvoor dank, en wisten we ook wel wie en waarom we die personen uit het team uitkozen voor de reis: twee standvastige Taporí-medewerkers die van aanpakken weten, met de kinderen en hun gezin begaan zijn en die ook aansturen op sociale en maatschappelijke verandering ten goede van mensen met een beperking in Ecuador. Geen haar op hun hoofden denkt aan wegtrekken uit Ecuador. Maar hoe overtuig je de mensen aan de andere kant van het bureau of loket daarvan...

Nu goed, eind juli kregen ze eindelijk hun visum. Daarbij jaagden ze mij eerst nog wel op stang met het zogenaamd nieuws dat alleen Miguel een visum had gekregen en Ximena niet. Ik zat natuurlijk al onmiddellijk op mijn paard en belde bijna de ambassadeur van België in Lima, Peru. Maar... katje-mie-katje-were... ik gaf hen hier nu en dan van 't zelfde laken een broek, vooral wanneer ze een stukje alleen moesten reizen met de trein en zo bang waren opnieuw te verdwalen. Miguel vertelt daar verder nog wel over.

Ik stak samen met Hilde Pitteljon, die van in het begin heel nauw meewerkt aan dit project, het programma van het bezoek in elkaar. Daarmee zijn we samen nu echt kampioen in het spelen van Tetris geworden. Alle blokjes pasten perfect in elkaar, geen moment bleef onbenut. Onderdak en eten werden gul voorzien en het vervoer geraakte geregeld. Heel veel mensen stonden telkens op het afgesproken uur klaar voor praktische zaken en niet in het minst om met kennis van zaken en vanuit eigen ervaring uitgebreid uitleg te geven over hun aandeel in het Vlaamse zorglandschap rond beperking en met Ximena en Miguel in gesprek te gaan (met dank aan de vertaler van dienst, haha). De mensen die een PowerPoint hadden voorbereid, geraakten bijna nooit helemaal rond, zoveel was er te vragen, uit te leggen en in context te plaatsen.

Naast het werkgedeelte lukte het ook om iets van Vlaanderen te zien: de duinen en de zee in Koksijde, een oorlogskerkhof in Dranouter en de Last Post in Ieper. Toen we voor ons de Kemmelberg en de Rode en de Zwarte Berg zagen liggen, lachte Miguel toch wel een beetje: Kijk, de belgische Cotopaxi, en daar, zie de Chimborazo, en ginder de Cayambe!

In Brugge waren ze mijn eregasten, en in Gent bezochten ze het Gravensteen en zagen ze het Lam Gods. In Wetteren maakten we voor veel vlaamse “amigos de Taporí” lekkere ceviche en empanadas klaar. Dat was fijn samenzijn. De dag erna was er tijd voor een fietstochtje in Lichtervelde, dat naderhand toch wat korter gemaakt werd dan gepland, want “levensgevaarlijk” volgens Hilde. Fietsen is, behalve voor Richard Carapaz dan, immers niet op het lijf van de Ecuadoranen geschreven.

Hieronder lezen jullie het verslag van Miguel en de reflectie van Ximena: een mooie weergave van indrukken, gevoelens en gedachten. Uitgaande van vorige schrijvervaringen van mijn compagnons, had ik hen op voorhand gevraagd geen ellenlange opsomming van activiteiten en opeenvolging van bedankingen te schrijven, maar gewoon de schriftelijke neerslag van wat ze bij terugkeer aan hun familie en vrienden in Taporí zouden vertellen. Dat blijkt nu wel goed gelukt.

En toch, ondanks het feit dat velen onder jullie zeggen dat ik ook veel te veel “dankjewel” zeg, doe ik het hier opnieuw, in naam van gans Taporí in Ecuador: een grote DANKJEWEL aan iedereen die tot die 15 perfecte dagen bijdroeg! Het was schitterend en ’t zal zeker bijdragen tot het welzijn van vele mensen in Taporí! Muchas gracias a todos y todas! Of zoals we het in de Ecuadoraanse volksmond zeggen: Dios le pague... God zal ’t u lonen!

Inge.

Verslag van Miguel

Voor het eerst op reis buiten Ecuador, ineens heel ver weg

Ons verhaal over de afgelopen dagen in België begint eigenlijk al een heel eind voor de reis echt begon. Alle voorbereidingen op zich waren ook al een groot avontuur. Eerst was er de grote papierberg waar we ons doorheen moesten wroeten en pas eind juli wisten we zeker dat we naar België mochten komen. Eigenlijk geloofde ik niet dat deze reis echt zou doorgaan, tot het vliegtuig echt vanuit Quito opsteeg.

De dag daarvoor kwam mijn zus met haar gezin nog bij ons thuis. Er werd veel gebabbeld om de tijd en de zenuwen te verdrijven. Ik heb die nacht praktisch niet geslapen, hooguit een uur. Ik was behoorlijk gespannen, want het was de eerste keer dat ik lang en ver reisde, en er waren veel dingen die ik niet wist. Zo had ik in mijn handbagage een grote nieuwe deodorant gestoken. En die werd bij de eerste controle in Ecuador al afgenomen en weggegooid. Ik kocht op de luchthaven een nieuwe en ik betaalde met een biljet van 20 usd. Ik kreeg dus veel muntjes terug als wisselgeld en die stopte ik nietsvermoedend in mijn broekzak.

Ik dacht dat ik in het vliegtuig wel mijn slaap zou inhalen. De vlucht duurde immers 11 uur. Maar dat was niet het geval: De stoel zat zo ongemakkelijk. Toen we in Madrid aankwamen en opnieuw door de veiligheidscontrole moesten, moest ik alles uit mijn zakken halen: mijn bril, mijn telefoon, en ook alle muntjes. Het was er ontzettend druk en iedereen riep dat we moesten opschieten. Bovendien hadden we maar twee uur om onze volgende vlucht te halen. En daar stond ik dan, muntje voor muntje bijeen te scharrelen...

Op de vlucht van Madrid naar Brussel kreeg ik vreselijke buikkrampen. Ik denk dat het eten op de lange vlucht me niet goed was bevallen. Ik kon niet slapen en zat te verkrampen in mijn stoel. Toen Inge ons in Zaventem zag, maakte ze zich zorgen: 't Zou toch geen appendicitis zijn? Toen we na ongeveer 24 uur onderweg zijn aankwamen in het huis van Hilde en Koen, was de tafel gedekt en kregen we heel lekker eten: vol-au-vent met kroketjes! En dat heeft me helemaal weer op de been geholpen!

Maar daar eindigde het avontuur nog niet. In de namiddag ging ik samen met Ximena even wandelen in Lichtervelde. Een luchtje scheppen in een klein, groen en gezellig dorp met geplaveide straten, zo anders dan de drukte die we in Quito gewoon zijn. Maar we verdwaalden. Ja, echt waar... we verdwaalden in een dorp dat eigenlijk niet groot is. We liepen door vier of vijf straten en toen begon het te regenen. We schuilden even en stapten daarna terug naar de plek die ik even na vertrek op Google Maps had aangeduid. Maar dat bleek helemaal niet het juiste huis te zijn. Gelukkig had ik met mijn gsm een foto gemaakt van het huis van Hilde en Koen en we hadden ook enkele foto's met streetviews. Het werd zweten toen de batterij van mijn gsm nog 2 % had. Uiteindelijk kwamen we om zeven uur 's avonds aan. Drie uur lang hadden we gewandeld! Iedereen moest lachen met ons verhaal, want: Wie verdwaalt er nu in Lichtervelde!

Het slaapttekort heeft me de hele reis achtervolgd. Ik sliep maar heel laat in, en na één of twee uur werd ik alweer wakker. Daardoor was het de eerste dagen soms moeilijk om na de middag mijn ogen open te houden. Maar wat we allemaal te zien en te horen kregen, was zo indrukwekkend, dat geen vermoeidheid ons van de kaart bracht.

Vanaf de eerste dag al, in Dominiek Savio, werden we ondergedompeld in een wereld waar alles ***a la medida*** is, op maat en aangepast aan de mogelijkheden en noden van de persoon met een beperking: thuisbegeleiding op maat, een school op maat, een opleiding op maat, werk op maat, wonen op maat, zitschalen en rolstoelen op maat, communicatie-hulpmiddelen op maat... Het is niet alleen een kwestie van iemand te helpen met een standaardprogramma of standaardhulpmiddel. In de eerste plaats wordt gekeken wat iemand kan en wat hij of zij nodig heeft om zoveel mogelijk zo zelfstandig mogelijk te doen en zijn of haar eigen levensweg uit te bouwen.

We zagen ateliers voor keramiek, schilderen, muziek, kaarsen maken, houtbewerking en nog veel meer activiteiten. Het viel me enorm op dat mensen niet voortdurend door een therapeut of opvoeder omringd of begeleid worden. De meesten verplaatsen zich zelfstandig, gebruiken hun fiets, een parapodium of andere technische hulpmiddelen en gaan op eigen kracht naar hun therapieën, klas of werkruimte.

In Ecuador worden kinderen en jongeren die minder mobiel zijn bijna altijd door hun ouders en begeleiders gedragen of geduwd van de ene naar de andere plek. In Taporí zetten we al grote stappen vooruit op het vlak van goed zitten of goed rechtstaan. Maar zelf ergens naartoe bewegen, bijvoorbeeld naar de speelplaats of naar het toilet... dat gebeurt nog maar heel weinig. De ouders en ook wij denken dat onze kinderen in Taporí dat nooit zouden kunnen, en eigenlijk ontbreken de aangepaste rolstoelen of driewielers of looprekjes ook nog. Maar nu heb ik met eigen ogen gezien dat het echt anders kan. Op een dag sloten we in Dominiek Savio zelfs een weddenschap af met Inge: Als wij ook maar één

iemand zouden zien die door een begeleider of verzorgen gedragen of voortgeduwd zou worden, dan zouden we een ijsje krijgen. We bleven op onze honger zitten!

We maakten ook kennis met andere manieren van communiceren wanneer spreken moeilijk of niet lukt. We zagen hoe voor elk kind, elke jongere, elke volwassene de meest bruikbare methode uitgekozen werd: communicatiebladen, pictogrammen en technologische hulpmiddelen die met knoppen of zelfs met de ogen bediend kunnen worden. We leerden ook over de opbouw van een communicatieboek, met een vaste structuur met kernwoorden en randwoorden. Daar zit echt structuur in waar taalkundigen en logopedisten tevoren over hebben nagedacht. Enige frustratie kwam bij me naar boven. Onze ecuadoraanse logopedisten zouden op dat vlak zoveel meer kunnen doen. Tegelijkertijd leerde ik ook dat de meest geavanceerde technologie niet altijd de beste oplossing is. Met SMOG, Spreken Met Ondersteuning van Gebaren kunnen we in Taporí ook al een heel stuk verder geraken.

Iets anders wat mij enorm verbaasd heeft, is het werk van Vigo, een bedrijf dat gespecialiseerd is in alweer “op maat” gemaakte orthopedische hulpmiddelen. We zagen hen aan het werk in Dominiek Savio, en bezochten het bedrijf in Wetteren. Ik dacht voordien dat VIGO een klein atelier was waar men kleine aanpassingen aan al bestaande hulpmiddelen deed, een beetje zoals ik in Taporí, maar dan misschien wel wat groter...

Maar VIGO is een reuzegroot bedrijf met 500 werknemers dat heel systematisch en industrieel te werk gaat, en toch ook “maatwerk” levert. Op de plek waar de persoon met een beperking studeert, woont of werkt wordt samen met de kinesisten of andere begeleiders bekeken welk hulpmiddel het uitvoeren van activiteiten bevordert: zelf boodschappen doen met de fiets, zichzelf kunnen sonderen, sporten, zelf van de schoolbus naar het klaslokaal gaan, pijn wegnemen door een betere houding... Vanuit een standaard rolstoel, parapodium, fiets of rollator wordt gekeken welke aanpassingen er nodig zijn, al naargelang de eigen mogelijkheden en de activiteiten. Er worden maten genomen en proefmodellen gemaakt. Het hulpmiddel wordt meegenomen naar het bedrijf om het aan te passen. Daarna wordt het teruggebracht om opnieuw te kijken of het goed is. Met andere woorden: Er wordt niet zomaar standaard iets

gebruikt, bij iedereen hetzelfde, omdat het “lijkt te werken”. Men vertrekt vanuit de concrete behoeften van de gebruiker en de aanpassingen lossen daadwerkelijk heel concrete noden op en laten de mensen toe om meer dingen zelf of beter te kunnen doen.

We bezochten ook De Lovie in Poperinge, waar ongeveer 600 mensen met een verstandelijke beperking leven en nog eens 600 mensen uit de ruime omgeving overdag deelnemen aan verschillende activiteiten. Daar viel het me vooral op dat de ateliers niet zomaar worden toegewezen. Mensen kunnen ontdekken wat ze leuk vinden en zelf kiezen aan welke activiteiten ze deelnemen.

We zagen daar ook projecten die groeien vanuit de samenwerking met ziekenhuizen, waarbij de verpakking van operatiemateriaal gerecycleerd wordt tot materiaal waar tassen mee gemaakt worden. En gezien op het grote domein

heel veel fietsen gebruikt worden, volgde een ergotherapeut die heel graag aan fietsen sleutelt een opleiding fietsenmaker, en herstelt hij nu in het atelier van De Lovie samen met de bewoners de fietsen. We hebben trouwens nog een belofte in te lossen voor die man: Misschien krijgen we als ecuadoranen het wel voor elkaar dat onze coureur Richard Carapaz daar even langs komt. En misschien groeit er zo wel een fiets-idee in Tabori. Blijven dromen is de boodschap, dat heeft Inge ons verschillende keren gezegd tijdens ons verblijf!

En dit zagen we steeds opnieuw: als iemand interesse heeft in de natuur, wordt er gezocht naar een manier om die persoon samen te brengen met anderen die dezelfde interesse hebben. Als iemand behoefte heeft aan een ander soort activiteit, wordt er naar een andere mogelijkheid gezocht. Het idee is dat iedereen een doel heeft. De beperking is niet het vertrekpunt. Het vertrekpunt is het samenwerken vanuit een gedeelde interesse en vanuit ieders talent.

We kregen ook uitleg over het “persoonlijk assistentie-budget” en over financiële ondersteuning waarmee ouders voor hun kinderen en, eenmaal volwassen, mensen met een beperking zelf kunnen kiezen welk dienstenpakket het best bij hen past. Zo beslissen mensen aan welke ateliers ze deelnemen en waar en hoe ze willen wonen of wie hen helpt bij huishoudelijke taken. En de begeleiders hebben niet alleen aandacht voor hun fysieke behoeften, maar vragen ook hoe iemand zich voelt, wat er beter kan, waarvan hij of zij droomt..., zoals dat eigenlijk gaat bij mensen die wel meekunnen in de maatschappij.

Dat zette me behoorlijk aan het denken over Tabori en Ecuador. In Ecuador ontvangen ouders van een kind met ernstige beperking en die een heel laag of geen inkomen hebben elke maand een bonus van 240 usd, ongeveer de helft van het minimumloon. Die bonus dient om voor hun

kind te zorgen en moet in theorie besteed worden aan het voorzien in basisbehoeften zoals eten, gezondheidszorg en kleding. Er kan geen opvang, school, revalidatie of dagbesteding mee betaald worden. Eigenlijk kluistert die bonus de ouder aan huis, 24 uur per dag, 7 dagen op 7... Daardoor kan die (vaak alleenstaande) mama of papa niet meer gaan werken en zo komt de bonus uiteindelijk neer op een vervangend inkomen waarmee het ganse gezin onderhouden wordt. Zo heeft de persoon voor wie die bonus bestemd was er maar weinig aan.

Nu is het niet zo dat we alles wat in België gebeurt zomaar in Ecuador moeten kopiëren. Dat zou zowieso niet lukken want onze context en realiteit zijn heel anders. Maar er zijn wel basisprincipes die we in ons dagelijks werk kunnen toepassen. Er groeit nu een idee om een proefprojectje op te zetten en te zien wat het doet als wij aan mensen een bonus aanbieden waarmee ze diensten in Taporí kunnen aankopen die op zich een “product” opbrengen dat verkocht kan worden: een soeprestaurant, het maken van piñatas of het bakken van koekjes. Ik weet niet wat mijn collega's daarvan zullen denken. Misschien moet ik gewoon proberen om zelf kleine dingen te veranderen om zo ouders en teamleden mee te krijgen. Ik moet er in geloven dat dat kan, want zo is ook Taporí eigenlijk vanuit het niets tot iets gegroeid.

En er was nog iets heel bijzonders dat mijn aandacht trok: mensen uit verschillende beroepsgroepen werken samen. Niemand houdt zijn kennis voor zich. In de hogeschool Thomas More zagen we hoe de opleidingen logopedie en ergotherapie samen een onderzoeksproject uitwerken. En in Howest toonde men ons hoe studenten van de opleiding ergotherapie ruimtes en projecten delen met de studenten van de opleiding Industrieel Product Design. Sommigen denken na over de behoeften van de gebruiker, terwijl anderen helpen om de oplossing te maken of te ontwikkelen. Niemand werkt volledig op zichzelf.

Nu begrijp ik eindelijk waarom Inge in Taporí soms verontwaardigd was over iets wat bij ons wel bestaat, namelijk “celo profesional”. Letterlijk vertaald betekent dat “beroepsijver”, wat op zich niet slecht is. Maar in Ecuador keert dat eerder richting rivaliteit, wedijver en jaloezie. En dat zit er bij ons jammer genoeg dikwijls bij mensen met een hoger beroep heel erg in ingebakken. Je kennis en ervaring voor jezelf houden en alleen werken... En dat terwijl samenwerken groeikansen met zich meebrengt. Dat hebben we hier in alle geval met eigen ogen mogen zien.

We beleefden in Mariënstede in Dadizele ook nog iets heel moois: Inge ontmoette er totaal onverwacht Hannah. Zij is nu bijna vijftig jaar oud, en Inge zorgde toen Hannah klein was nu en dan voor haar. Ze namen in die tijd allebei op zaterdag deel aan het jeugdatelier Oranje. Ze hadden elkaar al ongeveer 40 jaar niet meer gezien. En toch werd de klik onmiddellijk gemaakt en herinnerde Hannah zich dat ze samen gingen zwemmen. Het was heel ontroerend om dit moment mee te maken en haar verhaal te horen.

Tussen al die serieuze dingen door was er gelukkig ook ruimte om te lachen. Ik wilde bijvoorbeeld de mensen in het Nederlands “gracias” zeggen. Inge liet ons oefenen om “dank u” te zeggen, want onze tongval is toch wel een beetje anders. We deden ons best, maar na enkele dagen zei Inge dat we misschien toch beter gewoon “gracias” konden zeggen. Blijkbaar zegden wij steeds opnieuw “dankoe, dankoe”, alsof we de koetjes aan het bedanken waren! We kregen er de slappe lach van en om ons dan toch een beetje west-vlaams te voelen besloten we om voortaan maar gewoon “merci” tegen iedereen te zeggen.

En daarna kwam de lapsus met het “spiesj water”. Aan tafel wilde ik graag bruiswater en Dany had me dat woord geleerd dat ik vol vertrouwen bleef gebruiken. Tot we bij de andere Inge kwamen en zij me vroeg wat ik wilde drinken. Toen ik “spiesj water” vroeg, keek ze me heel verwonderd aan, want zij had “pies-water” begrepen. Zo had ik opnieuw iets gezegd dat totaal iets anders betekende dan wat ik wilde zeggen. En neen, in Ecuador drinken we geen pipi-water! Ook toen hebben we hard gelachen en voor alle duidelijkheid maakte ik in het vervolg de SMOG-gebaren bij het vragen van spuitwater.

En er was ook tijd om enkele uitstapjes te doen: een grote wandeling aan zee en in de duinen, kuieren en slenteren in Brugge (met heel veel fotoshoots), en ook een levensechte verhalende wandeling door Leuven waarbij Inge helemaal in het echt ons vertelde hoe en waar ze Saulo leerde kennen. Toch wel een heel mooi verhaal dat ik eigenlijk nog niet kende!

Op sommige dagen hebben we ontzettend veel gewandeld. Op andere dagen brachten we uren door op de trein. Maar ik denk dat ook die momenten belangrijk waren, omdat we de mensen zo ook buiten hun werk leerden kennen en zo ook tijd hadden om te reflecteren en alle impressies in context te plaatsen en te laten bezinken.

De laatste dag van het programma, 12 september, was bijzonder speciaal voor mij, want het was mijn verjaardag. Dan gingen we naar de Familiedag van de organisatie “Gezin en Handicap” in ‘t Gielsbos. Het was de eerste keer dat deze organisatie zo’n evenement organiseerden, net op hun 40ste verjaardag. Gezinnen met een familielid met een beperking konden er de hele dag samen genieten van verschillende activiteiten: huifkarrentocht,

bezoek aan de kinderboerderij, rolstoelen versieren, gekke kapsels, knutselactiviteiten, snoezelen, een voordracht, een vraag-maar-raaksessie over bewindvoering en financiële ondersteuning, en ook enkele inleidende sessies over SMOG. Toen we enkele gebaren geleerd hadden, vertelde de leerkracht een verhaaltje waarbij wij de gebaren moesten doen. Ik kreeg een pluim op mijn hoed voor mijn goede expressie!

En net zo'n verhaaltje met SMOG ging over het vieren van de verjaardag van Anna. Er lag knutselmateriaal klaar en Ximena maakte een verjaardagskroon voor mij. Daarna aten we ijsje (niet omdat we iemand gezien hadden die door zijn begeleider gedragen of geduwd was) en maakten we gekke foto's. En als kers op de taart speelde een Cubaanse band Latijns-Amerikaanse muziek en kreeg iedereen een groot stuk taart met slagroom. Eigenlijk maakte dat allemaal deel uit van het evenement, maar Inge zei dat alles heel speciaal voor mij gepland was! Zo heb ik mijn verjaardag op een heel bijzondere en mooie manier gevierd.

Na deze vijftien "tureluur"-dagen is datgene wat mij het meest blijft niet één specifieke aanpassing, één instelling of één bepaalde techniek. Wat mij vooral blijft is het idee dat veel dingen op een andere manier kunnen worden aangepakt wanneer je de persoon echt centraal stelt. Dat zelfstandigheid niet betekent dat iemand iets helemaal alleen doet,

maar dat je de persoon de nodige hulpmiddelen geeft om stapje per stapje en soms samen met andere mensen het doel te bereiken. En ook dat een aanpassing aan een stoel, een pictogram, een tablet, een fiets of gewoon het organiseren van een activiteit afgestemd kan zijn op wat iemand gewoon leuk vindt. Het gaat om geloven in het kunnen van mensen en talenten ontdekken, en zoeken hoe die ontwikkeld kunnen worden. Het gaat over maatwerk en over samenwerken, met de mensen met een beperking helemaal in het centrum, over samenwerken met het team en over beroeps-"grenzen" heen, over samenwerken met lokale initiatieven in het dorp die op zich helemaal niets met beperking of handicap te maken hebben. En over samen op weg gaan, vanaf het prille begin tot op het einde van het leven...

En het is voor mij ook duidelijk geworden dat ik niet moet proberen om de duizend ideeën waarmee ik terug naar huis kwam meteen allemaal te willen uitvoeren. Er is ontzettend veel informatie en soms voel ik me zelfs een beetje overweldigd door alles wat ik heb gezien. Maar er is ook iets wat Inge en vele andere mensen me meerdere keren hebben gezegd: stapje voor stapje en zelf het voorbeeld geven...

Zo werden de voorbije vijftien dagen veel meer dan een reis met bezoek aan vele dienstencentra, met treinritten van drie uur, uitleg over aanpassingen, therapieën, workshops, verhalen, wandelingen, verdwalen in Lichtervelde, woorden leren die iets heel anders bleken te betekenen en in slaap vallen midden in een gesprek. Het was een onderdompeling in een andere manier van kijken naar samenwerken met mensen met een beperking. Ik keerde terug met een zware rugzak volgeladen met ideeën die ik stap voor stap vorm zal proberen te geven in Ecuador. Ik heb precies met andere ogen leren kijken...

Dankoewel voor alles!

En tot ziens, in Ecuador of in België.

Miguel.

Nieuwe deuren en nieuwe wegen, open voor wat op ons afkomt

Overpeinzingen van Ximena

Ik kwam naar België met een heel open blik om zoveel mogelijk te leren, te luisteren, te observeren en vooral ook te reflecteren. Mijn naam is Ximena en meer dan 25 jaar geleden begon mijn verhaal in Taporí. In al die jaren was ik actief als psychologe en begeleider van de leefgroep voor jongeren. Nu ben ik ook zorgcoördinator van het ganse revalidatieluik. Ik ben ook lid van de beheerraad van onze vzw en samen met Inge beleefden we al veel “wel en wee” en blijven we Taporí vormgeven.

Het bezoek aan zoveel zorg- en onderwijsinstellingen in België zal daar nu zeker heel veel toe bijdragen. Weinig ervaringen zijn zo verrijkend geweest als deze. We zijn nog wat overdonderd en “turelure” van alles wat we hoorden en zagen, maar we leerden door andere ogen kijken en zullen moeten leren afleren. Of anders gezegd: onze manier van denken over een aantal basisprincipes moeten we veranderen.

Tijdens onze bezoeken aan voorzieningen, bedrijven en universiteiten hoorden we steeds opnieuw hetzelfde uitgangspunt: vanaf de geboorte wordt alles zoveel mogelijk afgestemd op de persoon. In de kinderopvang, op school, in het secundair onderwijs, op het werk en in de woonomgeving.

We zagen orthopedische hulpmiddelen die de mobiliteit ondersteunen en technische hulpmiddelen voor ondersteunde communicatie, al vanaf de vroege kinderjaren. We zagen ook woonvoorzieningen die aangepast zijn aan het leven van volwassenen. Daar ontdekten we wat inclusie en zelfstandigheid in de praktijk kunnen betekenen voor de mensen die men in Vlaanderen ‘cliënten’ noemt. In Ecuador spreken wij meestal over gebruikers of over mensen met een beperking.

Elke dag bracht nieuwe verwondering. De technologie, de creativiteit en de enorme hoeveelheid beschikbare middelen – financieel, materieel, technologisch en menselijk – maakten diepe indruk op ons. Maar wat mij het meest raakte, waren de verhalen van de mensen zelf. Vooral de zelfstandigheid van volwassenen met een matige of ernstige beperking die in een woonomgeving leven die volledig is

afgestemd op hun behoeften, heeft mij diep geraakt. Bij ons in Ecuador is er voor volwassenen met een beperking geen ander alternatief dan verder leven met hun ouder wordende ouders, en dat zorgt dikwijls en ook begrijpelijk voor grote spanningen en onrust.

In Mariënstede bijvoorbeeld worden de cliënten verdeeld over drie verschillende woonvoorzieningen, afhankelijk van de ondersteuning die zij nodig hebben en van de mate waarin zij zelfstandig kunnen functioneren. Het maakte voor mij heel concreet zichtbaar dat mensen met een matige of ernstige beperking, wanneer zij de juiste ondersteuning krijgen, dagelijkse taken kunnen uitvoeren en in een gewone, gemeenschappelijke woonomgeving kunnen leven.

Het ontdekken van deze andere manieren van werken heeft mijn engagement voor het werk in Taponi alleen maar versterkt. Tegelijkertijd kwamen er elke dag meer vragen en ook meer kritische bedenkingen over ons eigen dagelijkse werk.

Zouden ook wij in Taponi kleine veranderingen kunnen invoeren?

Terwijl ik in België door de verschillende ruimtes van de voorzieningen liep, kwamen steeds opnieuw de gezichten van de kinderen, jongeren en volwassenen die naar Taponi komen in gedachten. Ik vroeg me af hoe hun leven eruit zou zien als ook zij toegang zouden hebben tot al die hulpmiddelen, vormen van ondersteuning, subsidies en mogelijkheden.

De dagen vlogen voorbij. Onze emoties gingen als een achtbaan op en neer. We wilden elk moment, elke minuut, elk uur benutten. Soms waren we heel moe en voelden we dat ons lichaam niet meer kon volgen. Maar de drang om te blijven leren bleek telkens sterker dan de vermoeidheid.

De voorlaatste dag gingen we naar Alvinenberg in Leuven. Deze vzw is gelegen in een gewone woonwijk en daar wonen volwassenen met een beperking in verschillende huizen die de naam van de kleur van elk huis hebben. Wat we daar meemaakten, was heel bijzonder.

We werden eerst verwelkomd door Jan en Magda, de ouders van Jeroen. Hij is twee jaar geleden overleden en hij had vele jaren op Alvinenberg gewoond. We werden ontvangen door twee bewoners van de residentie die ons zouden vertellen hoe het leven er georganiseerd was. Ik was meteen onder de indruk. Samen met de coördinator van het centrum hadden zij een presentatie voorbereid, met foto's van de verschillende ateliers en activiteiten. Het was bijzonder interessant om hen zelf aan het woord te horen. En de grootste verrassing kwam helemaal op het einde van de PowerPoint, want de laatste dia's waren in het Spaans. En zij hadden ze zelf gemaakt! Ik kon het

nauwelijks geloven. Maar het was echt. Op dat moment besepte ik opnieuw dat wij zelf vaak onze eigen grenzen bepalen.

Daarna gingen we met Jan en Magda middageten in Bar Michotte in het parochiecentrum van Heverlee. Daar verzorgde Jeroen elke vrijdag de koffiebar. Dat was toch voor iedereen heel emotioneel. Veel van zijn vrienden werken daar nog steeds. Wat ik het mooiste vond, was om te zien dat iedereen iets te doen had, elk zijn eigen verantwoordelijkheid en zelfstandigheid: de ene persoon nam de bestelling op, iemand anders had meegeholpen om de soep te maken, nog iemand anders ruimde op. De bewoners van Alvinenberg waren er niet zomaar om hun tijd te vullen. Ze hadden een functie en daardoor kreeg hun dag betekenis. Iedereen doet een deeltje en samen draait het geheel goed!

Het zette me ook aan het denken over een uitspraak die we jaren geleden gebruikten naar aanleiding van een onderzoek dat we hadden uitgevoerd. We zeiden toen dat ouders hun ondertussen volwassen zoon of dochter met een beperking voor altijd als een klein en onbeholpen kindje zien: voor altijd kind, nooit volwassen. Maar tijdens deze reis drong tot mij door dat het niet alleen de ouders zijn die dat beeld in stand houden. Wij doen het allemaal. Therapeuten. Leerkrachten. Mensen van buitenaf. Ik ook...

Nu is de grote uitdaging om concrete stappen te zetten. We doen misschien al veel, maar veel kan nog beter. Gelukkig hielp Inge ons de moed niet te verliezen, want uiteindelijk zijn we toch al wel op weg. We zullen stap voor stap Tabori blijven boetsen. Eerst zullen we onze ideeën moeten ordenen. Daarna zullen we onze ervaringen moeten delen met onze collega's en samen nadenken over wat we hebben gezien en geleerd. We zullen moeten proberen om anderen mee te nemen in het besef dat sommige dingen echt anders kunnen en moeten, in het belang van de mensen die we begeleiden en van hun families.

Zo blijft zelfstandigheid geen mooi woord, maar wordt het werkelijkheid. Dan betekent het woord inclusie niet alleen dat iemand ergens aanwezig mag zijn, maar dat die persoon werkelijk kan deelnemen en zijn eigen leven kan leiden. En misschien begint dat allemaal met één eenvoudige, maar fundamentele stap: leren luisteren naar wat onze mensen met een beperking zelf willen en leren kijken en opmerken wat ze zelf kunnen.

Daar wil ik aan verderwerken. Dat is beloofd!

Ximena

Over de fiscale-attesten-kwestie en onze rug rechten

Hierover schrijf ik eerst het goede nieuws: De VZW Steunfonds van de Orde van Sint-Jan van Jeruzalem aanvaardde onze vraag om ons te helpen met de uitreiking van fiscale attesten bij giften voor Taporí. We zijn heel dankbaar dat zij ons onder hun hoede willen nemen. Alle praktische gegevens hieromtrent vinden jullie terug op de volgende bladzijde.

Deze organisatie van de Hospitaalridders heeft een boeiende en al eeuwenoude geschiedenis. Daarover kan je meer lezen op <https://www.osjlagelanden.be/>

Zo is de praktische kant van deze kwestie voor Taporí wel weer opgelost. Maar we blijven toch zitten met een wrange nasmaak en het duurde lang voor ik dat onaangenaam gevoel goed kon beschrijven. Nu weet ik het en laat me toe een verhaaltje te vertellen:

Een kind speelt op het strand en bouwt er met andere kinderen grote zandkastelen. Die zijn met elkaar verbonden met bruggetjes en in de geultjes varen papieren bootjes. Er zijn veel torens en de muren zijn versierd met schelpjes, en er staan ook veel kleurrijke papieren bloemen in de zon. Er doen almaar meer mensen mee, grote en kleine kinderen. Het strand wordt mooi en veel mensen die voorbijwandelen blijven even staan, met een glimlach op hun gezicht. Iedereen wordt er precies blijer en gelukkiger van...

Maar dan opeens, zomaar uit het niets, komt er een grote bulldozer aanrijden. Er moet een geul gegraven worden om grote oorlogsschepen door te laten. De opzichter geeft aan de kinderen die in de weg lopen grote klappen op hun wangen en zonder uitleg wordt een deel van de zandkastelen platgewalst. Er blijft een ravage achter en veel kinderen en grote mensen verdwijnen in het niets. De andere kinderen lopen eerst verweesd rond en komen elkaar dan toch weer tegen. Op een nieuwe plek hernemen ze hun spel. Want die zandkastelen met alles erop en eraan, die maken de wereld zachter een beetje beter... Dat zeggen veel mensen toch...

Tijdens de voorbije weken kwam ik samen met mensen van Kontinenten op het Bisdóm in Brugge en van getroffen organisaties in het Wereldhuis van de Provincie West-Vlaanderen in Roeselare. Samen is het misschien gemakkelijker om de rug te rechten. We zijn met veel gedupeerden en niemand begrijpt het eigenlijk. De schaarse uitleg vanwege het Ministerie van Buitenlandse Zaken en Ontwikkelingssamenwerking is dat Kontinenten VZW geen fondsen mag werven voor derden en die gelden niet zomaar mag doorgeven aan andere organisaties. Daarbij werd het woord “doorgeefluik” gebruikt.

Van de organisatie Leraars zonder Grenzen, die ook hun erkenning verloren, ontving ik een omzendbrief over fiscale vrijstelling van bepaalde giften, opgesteld door voornoemd ministerie en gedateerd op 1 juli 2010. Daar staat in te lezen dat “de aanvragende instelling tot structurele en duurzame ontwikkeling moet bijdragen. Om de erkenning te verkrijgen volstaat

het niet om louter geld in te zamelen voor andere (nationale of internationale) instellingen”.

Maar Kontinenten VZW draagt toch bij aan structurele en duurzame ontwikkeling... bijvoorbeeld met wat we in Taporì doen? En Kontinenten werft zelf geen fondsen voor Taporì of alle andere, een kleine 100 organisaties. Die giften komen van al wie vriend is van Taporì of elke andere organisatie. Bovendien gaven we elk jaar correct verslag over het gebruik van de giften, zowel financieel als narratief. Organisaties als Kontinenten en Leraars zonder Grenzen werkten al jarenlang op dezelfde betrouwbare manier en bij vorige controles door dezelfde instanties was alles in orde.

We krijgen er kop noch staart aan en op de vraag naar meer uitleg die gesteld werd eind juni, ontving Kontinenten geen antwoord. Wordt de wet nu plots anders geïnterpreteerd? Komt dat door het veranderend sociaal en politiek klimaat, omdat er besparingen nodig zijn, ten koste van wereldwijd sociaal welzijn terwijl de uitgaven voor defensie almaar toenemen? En mogen dan zomaar ineens zware straffen uitgesproken worden zonder organisaties de kans te geven om bij te sturen.

Begrijp je dat we ons voelen als een kind dat een pak slaag krijgt zonder te begrijpen waarom?

Ik zou nog een eind kunnen blijven doorgaan, onder andere over een andere nieuwe moeilijke situatie. Maar daar licht ik nu best alleen maar het tipje van de sluier op. Want die historie is nog maar begonnen en ik zie nog geen licht aan 't eind van de tunnel: Ik ging enkele weken terug nietsvermoedend naar de bank in België om wat praktische zaken te regelen. En daar

kreeg ik, nochtans van de vriendelijke en ook wel meelevende dame, als koude douche te horen dat ik de rekeningen die op mijn naam staan, persoonlijk en voor Taporì, moet afsluiten, zonder enig alternatief, zomaar... buiten.

In de brief die ik ontving staat dat “deze beperking geldt voor rekening- of volmachthouders die hun (fiscale) verblijfplaats hebben in een land waarvoor de bank geen vergunning meer heeft”. Voila, zo vlieg ik ineens van de bank waar ik sinds jaar en dag klant ben. Ook hier worden beslissingen genomen die ineens iedereen treffen, ook wie niets verkeerd heeft gedaan. Ook hier weer het gevoel van er niet meer (mogen) bij horen en klappen krijgen zonder te begrijpen waarom. En ook dat brengt weer een nieuwe hoop onzekerheid en extra werk met zich mee... dat eigenlijk niemand ten goede komt... Hierover misschien meer in de kerst-vogel-van-papier.

Ondertussen wil ik liever eindigen met een positieve noot en wil ik jullie het volgend verhaal aanraden: “De man die bomen plantte”, in het Frans “l’homme qui plantait des arbres”. Het is een hoopvol kortverhaal uit 1953 van de Franse schrijver Jean Giono. Je vindt het ook verfilmd, o.a. in een mooie versie op Youtube: <https://www.youtube.com/watch?v=epTqUnKsuUY>

't Is een mooi verhaal voor het slapengaan, om de volgende dag op te staan met goesting om bomen te blijven planten.

Tot wederhoren,

Inge.

GIFTEN VOOR TAPORI

MET FISCAAL ATTEST

De ORDE VAN SINT-JAN neemt de taak van Continenten rond het afleveren van fiscale attesten voor giften voor Taporí van 40 euro of meer per kalenderjaar over. Het OSJ Steunfonds VZW behoudt 2,5 % van elke gift voor administratieve onkosten. De rest komt volledig terecht bij Fundación Taporí in Ecuador.

Er zijn twee manieren om over te schrijven op hun rekening, maar wat u in elk geval moet doen is:

Een mail sturen naar osj.donaties@gmail.com met de volgende gegevens:

- Voor personen: Uw naam, adres en rijksregisternummer, en de vermelding PR2280Taporí
- Voor ondernemingen: De naam van de onderneming, het adres en het ondernemingsnummer, en de vermelding PR2280Taporí

Voor de juiste opmaak van de attesten, dient O.S.J. – Steunfonds vzw te beschikken over deze gegevens. De vzw kan niet verantwoordelijk gesteld worden voor verkeerde of onvolledige gegevens.

U kan uw bijdrage, éénmalig of met een lopende opdracht, overschrijven als volgt:

Een klassieke overschrijving KBC-rekening: BE66 4314 7476 4143 op naam van: O.S.J.-Steunfonds vzw of O.S.J. Prioraat Lage Landensteunfonds VZW Met vermelding: PR2280 TAPORI (eventueel aangevuld met de naam van een bijzondere actie in het geval van een verjaardagsfeest of jubileum)	Rechtstreeks via de doneerlink op website van OSJLagelanden https://www.osjlagelanden.be/doneren?project=TAPORI%20Ecuador%20-%20PR2280 Indien de gift gebeurt in het kader van een bijzondere actie, bijvoorbeeld een verjaardagsfeest of jubileum, kan dit vermeld worden in het vak onderaan op de pagina van de website.
---	---

Van harte dank voor uw vertrouwen en steun!

Inge, in naam van alle mensen van Taporí in Ecuador.

ZONDER FISKAAL ATTEST

Er zijn voorlopig geen wijzigingen: u kan storten op volgende rekeningen

BE85 0832 5208 3906 op naam van **Inge Debrouwere** met de vermelding “project Taporí”

BE49 0689 0348 1871 op naam van **Vriendengroep Taporí** met de vermelding “project Taporí”

Alle giften via deze rekeningen komen integraal de werking van Taporí ten goede, zonder aftrek van administratieve onkosten.

Vogel van papier

Info, nieuwsbrieven en filmpjes over
Tapori:

www.vogelvanpapier.be

Vragen of opmerkingen bij de
ouders van Inge:

Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Weststraat 48 - 8770 Ingelmunster

Telefoon: (051) 69 44 20
edebrall@telenet.be

HOE INGE CONTACTEREN?

Mail: inge.debrouwere@gmail.com
Whatsapp: +593 988 250 439

Adres:
Calle de 11 febrero y Espejo s/ n
Zambiza - Quito -Ecuador

Niet voor de verzending van brieven of pakjes want die komen
met de post niet aan.
Wel voor eventueel onverwacht bezoek: altijd welkom!

De naam "Tapori" komt uit India.

Hij wordt gegeven aan kinderen, straatboefjes die in
groepjes vaak in of rond stations samenhokken.

Ze overleven met wat ze te pakken krijgen en daarom
worden ze helemaal niet graag gezien.

Maar wat ze vinden of stelen delen ze met diegenen die
door ziekte of handicap niet mee kunnen.

Zo zijn Tapori-kinderen ook een mooi voorbeeld van
solidariteit!

En hun leuze is:

VRIENDSCHAP TEGEN ARMOEDE!

Informatie over giften

Met fiscaal attest : Via de Orde van Sint-Jan

<https://www.osjlagelanden.be/media/osjsteunfonds/>

BE66 4314 7476 4143

Op naam van: O.S.J. Steunfonds vzw
Vermelding: PR2280 TAPORI

Bij giften langs deze weg, stuur éénmalig een mailtje naar
osj.donaties@gmail.com met de volgende informatie:

1. Gift als privépersoon: Uw naam (zoals op uw paspoort), adres en
rijksregisternummer + vermelding PR2280 Tapori en het
rekeningnummer van waaruit u overschrijft
2. Gift als onderneming: Naam van de onderneming, adres en
ondernemingsnummer + vermelding PR2280 Tapori en het
rekeningnummer van waaruit u overschrijft

Het OSJ Steunfonds behoudt 2,5% van de gift voor de administratieve tussenkomst.

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906

Op naam van:
Debrouwere Inge
Vermelding: Project
Tapori

BE49 0689 0348 1871

Op naam van:
Vriendengroep Tapori
Vermelding: Project
Tapori

Alle giften op deze rekeningen
worden integraal gebruikt voor de
werking van Tapori.